

195

№ 15. 1945 წ.
ბაგო ცემის წელი XXII.
ზანი 2 მან.

ნიაზი

თბილისი.
გამომცემლობა
„კომუნისტი“

ნახ. დონისა

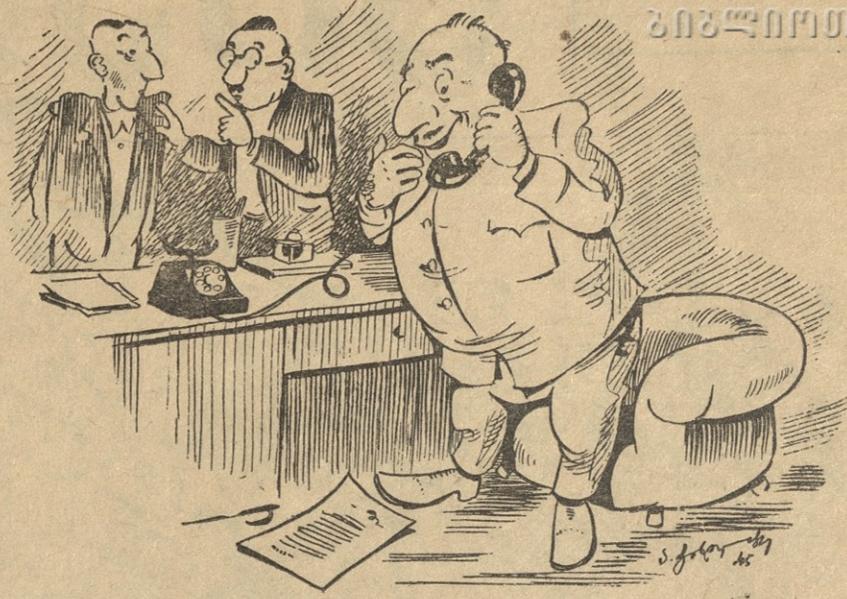
გემოლისა და შრომის სჯახანოვედეგი

— დელს კალინან განისარჯით, კახია, ჯერ გერმანია ავიღით, შემდეგ იაკონია, და ახლა კი — უხვ მოსახალს მიღებთ!

„პატარა კაცთან“

1.—ხო... რა გინდა? ხო... კი... ხო... ხვალ დამირეკე.

„დიდი“ კაცთან

2.—ნიკანდრო ეპიფანოვიჩ, მოგიკვდეს ჩემი თავი, ამ წუთში, ბატონო!

„მორიდებული“

პროფესორი ს. ჩ. (შემგებვეა გვარი არ დავასახელო) ფერდაკარგული შემომხვდა უნივერსიტეტის ალაყაფთან:

- თქვენი ჭირიმე, სახლამდე მიმაცილეთ!
- ღმერთო მომკალი, რა მოგხვლიათ - მეთქი, აქვე, ვასო მთაწმინდელის აუთიაქში შევიდეთ, ცოტა კაპლი მიირთვითთქო, გუთხარი.
- არა, არა, თქვენი ჭირიმე, სახლში მიმიყვანეთო.

ხელი გავუყარე და თუმცა ძალიან მეჭაჩებოდა, მაინც ნელი ნაბიჯით ვატარე. გულაძგერებულმა ძლივს დაიწყო ამბის მოყოლა:

— „გუშინ ჩემი ძველი ნაცნობი, ვარდენ ყოჩიაშვილი მომადგა სახლში: „შენი ჭირიმე, ჩემი ბალანე შემოდის უნივერსიტეტში და მოგმართავ, როგორც კომისიის წევრს და გამომცდელსო; ნამეტანი მორიდებული ბიჭია, არ ვიცი ვის გამოემგვანა ის უბედური, მე როგორი ვიყავი ქე გახსოვს და დედამისი რა უნდა იყოს ამასაც წარმოიდგენ, სისხლი იმან გამიშროო. შვილი კი ასეთი გამოგვივიდა, უფროსთან ორ სიტყვას ვერ იტყვის, რომ ყუაჩისავით არ აყვავდესო. შენი ჭირიმე, როგორმე ისე დახვდით გამოცდაზე არ დაიბნეს, არ დაიმორცხვოს, თორემ სხვა რა მაქვს შესახვეწი, ყველაფერი ზეპირად იცისო.“

— კი ბატონო - მეთქი, მაგი რა დასამადლებელიათქო.

დღეს ერთი ახალგაზრდა შემოვიდა გამოცდაზე. ისე ჰქონდა ქამარი შემოჭირებული, რომ გეგონებოდათ წკებას მოადენს და ეს ბიჭი წელში გადაწყდებო, ხალათი უკან დაკეცილი მარაოსავით ჰქონდა დაქუჩუჩებული; ქორიორც გვერდზე გადადებული უპატრონოთ მიტოვებულივით. რაღაცნაირად მოახერხა ცალი თვალით შემომხვდა მხოლოდ და არხეინად შემეკითხა:

— პროფესორი ს. ჩ. თქვენ ბრძანდებით? (გვარს არ ვასახელებ. ა. კ.)

— დიას, დაბრძანდით!

— მე ის ვარ, ვიწვინ ვარდენ ყოჩიაშვილი მოგელაპარაკათ გუშინ.— მომახალა ასე უტიფრად ამდენ სახლში. (ალბად იფიქრეს ჩემმა კოლეგებმა, გამომცდელებმა— „გაკეთებულა ეს კაციო.“)

გავშრი. დაბრძანდითქო, გავუმეორე გულშემოყრილმა და ამოცანა მივეცი გადასაწყვეტად. მან ამ ამოცანას ახელ-დახელა, მერე ისევ მე შემომხვდა (ახლაც მხოლოდ ერთი თვალით) და, შევატყე, გაბრაზებულად მომმართა:

— გთხოვთ გარეთ გამიშვათ სუთი წუთით.— და ჩემს პასუხს არც დაუცადა (თუმცა, სიმართლე გითხრათ, იმდენად დავიბენი, შეიძლება ნახევარ საათსაც ვერ მიმეცა პასუხი) ადგა და გარეთ გავიდა. სუთი წუთის შემდეგ მართლაც შემობრუნდა და ქალაღი მომაწოდა:

— აი, მიირთვით, მზად არის!

ამოცანა მართლაც გადაწყვეტილი იყო.

დამსწრეებს გადავხედე და ხმამაღლა მივმართე აბიტურიანტს:

— ერთი ეს ამოცანაც გადასაწყვეტით გარეთ გაუბრძანებლად.

შობილი მართლაც ნამეტანი გაწითლდა, კამეჩივით შემომიბღვირა ახლა

ორივე თვალებით და მოწყვეტილად ჩაჯდა პარტაზე. ყველას დასანახავად, ყოველად მოურიდებლად ამოიღო წიგნი, გადაშალა და შეუდგა ამოცანის ამოწერას. ყველა მე შემომჩივრდა (მეგონა კონტუზია დამემართებოდა ისე გავშეშდი). ორ წუთში დამთავრა წერა და ისევ გადმომცა ქალაღი. ეხლა კი მოვიკრიბე ძალა და შევსძახე:

— ეს როგორ გეკადრებათ, თქვენ ხომ ამოცანა აშკარად წიგნიდან ამოიწვრათ?

— კარგად წაიკითხეთ მანდ რა სწერიაო.

წავიკითხე: „შენ მგონი დაგავიწყდა, რომ მე ის ვარ, ვიწვინ ვარდენ ყოჩიაშვილი მოგელაპარაკათ“.

მერე აღარ ვიცი რა მოხდა, მგონი ფრთიანი დავუხვი. თქვენი ჭირიმე, შინამდე მიმაცილეთ.

აფრასიმონ კინწუჩაიფილი

დამოგილიზაბულთა შორის (გაგონილი)

ბათუმიდან მატარებელი გუგუნით წამოვიდა თბილისისკენ. ერთი ვაგონთაგანი სავესე იყო დემობილიზებულებით. როდესაც მატარებელი ლანჩხუტს მიუახლოვდა, ერთი დემობილიზებული, სახელად პორფირე, წამოდგა ზეზე და სთხოვა ამხანაგებს:

— გიგოლი, ვანო, ცოტახანს ჩემს ჩანთას მიხედეთ. მე უნდა სადგურზე ჩავიდე და ჩემი ცოლი ვნახო.

ამხანაგებმა თხოვნა შეუსრულეს. პორფირე ამოვიდა ვაგონში. მატარებელი სამტრედიას უახლოვდებოდა, რომ პორფირე ისევ წამოდგა ზეზე და იმავე თხოვნით მიმართა ამხანაგებს:

— გიგოლი, ვანო, ცოტახანს ჩემს ჩანთას მიხედეთ. მე უნდა სადგურზე ჩემი ცოლი ვნახო.

ამხანაგებმა ცოტა არ იყოს გაიკვირვეს, მაგრამ თხოვნა მაინც შეუსრულეს...

მატარებელი ხაშურს მიადგა და პორფირე კვლავ წამოდგა და იმავე თხოვნით მიმართა ამხანაგებს:

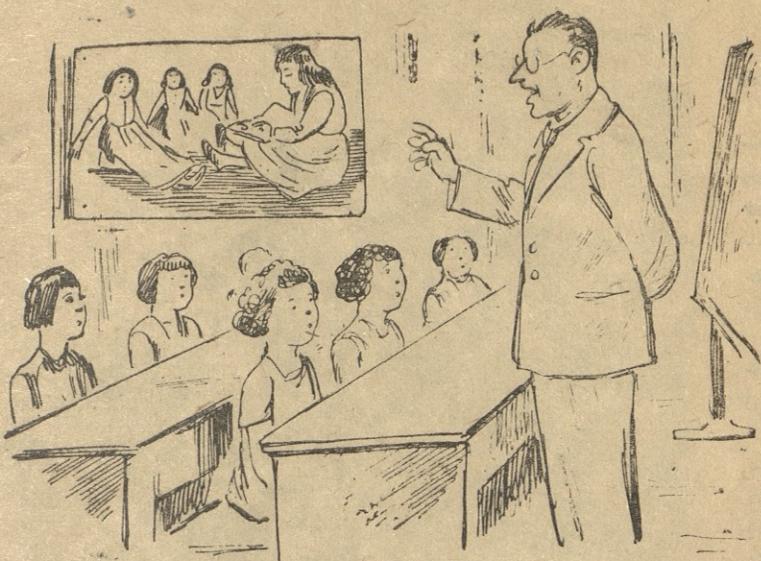
— გიგოლი, ვანო, ცოტახანს ჩემს ჩანთას მიხედეთ. მე უნდა სადგურზე ჩემი ცოლი ვნახო.

გიგოლიმ ველარ მოითმინა და ჰკითხა პორფირეს:

— შენ რა, პორფირე, ყოველ სადგურზე ცოლი გყავს?!

— არა კაცო, მემანქანე, რომელსაც ეს მატარებელი მიჰყავს, ჩემი ცოლია და იმას ვნახულობ ხოლმე.

8. კოკაილი

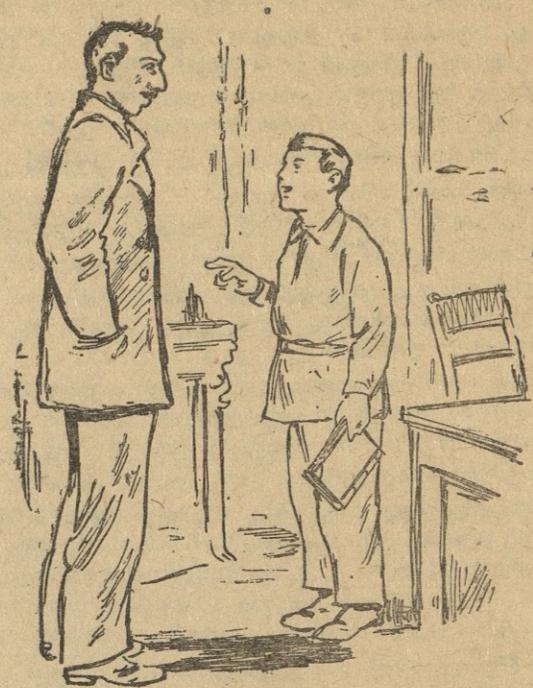

ახალი ნუსხა სკოლა

ზოგიერთ რაიონების სკოლებს სახელმძღვანელოები დროზე ვერ მიაწოდეს.

მასწავლებელი: — პატარა ნუსხა სკოლა: მოდი ჩემს დელოფლებს კითხვას ვახწავლიო, გადაუშალა წიგნი და...

ბავშვები (ერთხმად): — ყოჩაღ ნუსხა! რა მოხერხებული ყოფილა, ნეტავი ხელ იშოვნა წიგნი?!

„გზაზე“ გზაგამაგობის ნუსხა

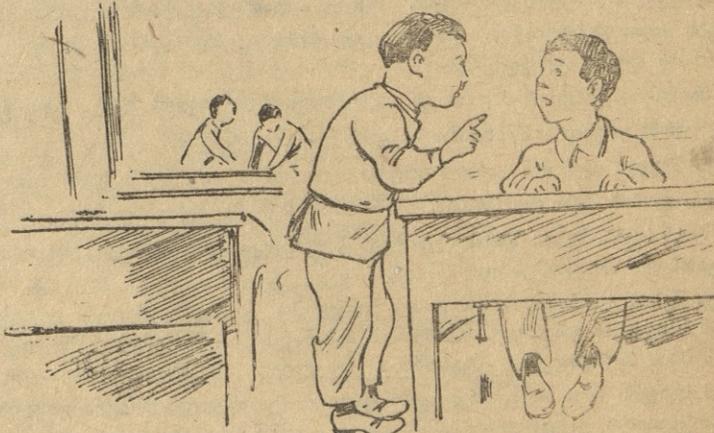
ბავშვი — ჩვენმა მასწავლებელმა, იმის [გამო]რომ რვეულები არ მივიტანეთ, დღეს ხუთმეტ კაცს ჩავვიწერა რაიონები თავის რვეულში.

მამა — ნუ გეშინიათ, სამ დღეს რომ კიდევ წეროს რაიონები, რვეული იმასაც გაუთავდება და თავისუფალი იქნებით.

საღიგნაგის გავითობა

— ახლა კი ეს სახლიც ჩვენს სკოლასა მგავს!

შიგნის კაბინეთი

— გაიგე? რა დაცვა ატომის ენერგია აღმოუჩენიათ, მზის მაგნიტობას გასწევს თურმე და ზამთარში კლასებში სითბო იქნება.

— არ დაიჯერო, მაგ ატომსაც ზოგს ჩვენი დირექტორი წაიღებს, ზოგს ჩვენი დარაჯი და ჩვენ კი წელსაც სიცხეში დავრჩებით.

პირველი გავითობა

— იცოდეთ, ვიდრე ტრამვაი გარბის თქვენ არა გიჭირთა, ტრამვაი რომ გაჩერდება, მაშინ კი თქვენ უნდა გაიქცეთ, რომ მილიციელმა არ ჩაგავლოთ.

დებულები რაიონებიდან

ახალი გამოგონება

მუთაისი. საკოლმეურნეო ბაზრის დირექციამ დიდ წარმატებებს მიაღწია იმის გარდა, რომ მათ მოიპოვეს პირველობა... ანტისანიტარიაში, ბაზრის დირექცია ამ „მიღწევით“ არ დაკმაყოფილდა და გამოიგონა გირების შემცველი ვგრედწოდებული „ცოცხალი გირი“. ასგრამიანი გირი შეცვლილ იქნა ორი ცალი ლედვით, ნახევარი კილოანი — სამი პამიდორით, კილოანი — ექვსი ბადრიჯნით. სამკილოანი — ნეხვით და ხუთკილოანი გირი — საზამთროთი. ბაზრის დირექცია ამჟამად ამუშავებს გეგმას ფუთიანი გირის შესაცვლელად. გამოგონებანი გრძელდება.

რკინიანი წყლის აღმოჩენა

ოჩხაჩიანი. ადგილობრივი სასტუმროს დირექციამ დიდად გააუფიქრებესა მგზავრთა მომსახურება. მაგალითად, დასალევი წყლის გადმოდულება ხდება მზის საშუალებით ქანგთან ბაკში. სასტუმროს დირექტორის განმარტებით ასეთი რკინიანი წყალი დიდად უხდება ადამიანს.

ასი ბინა და ერთი კომუნარაზი

წლის თბილისიდან სახაზრდო არსად არ წავიდეთ, მართალი გიბრათ, სიტყვამან და მანვე ბაღთან არ შევუძებნებო, ვიყავი ჩემთვის, ასე წყნარად, უზომოდ და, ვიდრე ერთი სათუთარი ამბავი არ შევხვებო.

ნაენიბი მუცეს ერთი, თბილისში დევალდე დიდი სახლი რომ არის—ასბინიანს რომ განიან—იქ ცხოვრობს, ამიტოდა და აღარ მოჰსადგინა: აუცილებლად უნდა მიწითი, ჩვენმა ძაღლმა გრძელად, მშვენიერი ნიავი მოჰპყროს, ის სიტყვი—და ბუნდში თავს რად იწყებოდა... არა, მტელა—მეტი—ფურცლებით, მაინც ბათრი დღარ გაუტეხებ და წავედო.

ცოლი და პატონასანი აი მივედით კიდევ, ავიარეთ მაღალი კბინები, ავედით ჩნ სართულზე და ფარკიდან თბილისი გადმოვდეთ, მშვენიერმა ნიავმა წამოხტოდა შენაბადს და მანათას მთებიდან, ჩვენ ფარკისასან დაგვხვდით; იქით თბილისი დისახლის ფურცლები, საუბრეს აწუბობს, ჩვენ ველპარაკობთ ცისას, ბარისას,—და უცხე...

შეეს სათუთარი ამბავი მიხად: თითქოს რაღაც ზღაპრულმა ფრინველმა კლანჭები მოჰკიდა ამ ვეფრეულს სახლს, საწოლა და პირდაპირ აფრიალი, საბარისი უდაბნოში გადამხდა—ისე ჩამოცხა, შევდებ ჩვენს თანამოსახლარს—ფილინა წაწურულა კაცი, მცე რაღაც წარწერით ჩამოვიდს, დისახლის ჩაიდენი წყალი შევივება, ცხელი უფარ არ დავეთი. წარმოადგინებ—წყალი თავისთავად ადუნდა, ფარკიანე უში კვერცხები წყოი, იმ დღესა მოუბანა ბათრი—დან—უცრად კვერცხები თავისთავად შეწვიდა, ერთი კვერცხი გატეხილიყო—ცოლა დაიჭრა და საწრაფად გრძობიერები დაზნადა.

შეფილითი, აღარ ვიცოდი რა გვეძნა, უფარად გრავიში წყალი ადუნდა, საწოლა ფოფარევი კაცი და ცრვი ლედი მოგვანაწინო, დავასითი ტეპინი, მოვისინკეთი და ისევ უცხე გატეხილიყო, მერე ის იყო თავსად და ბუნდ შეუ ადუნდა კიდეც ის ლედი.

ფილინა ავიარეთ თბილისი კოფხა, გავიფილითი ვართ—იღლისის ცხელი დღე იყო და პირდაპირ ტანსაცმელს დასვდებ, მშენი დავდებოთ, მაინც კი ძიღს თავისთავად ამოვიტეხეთ; ასე ვფარება ტრიაკეებიდან პირდაპირ თინარეულებს გადავგარინებო, ისევ გვესამოვნა ის ცილი ასეღელტი. ისევ დავბრუნდით სახლში, იქ იმეც ატეხილი სიტყვად გვჩვენდა.

ვერვობით რაშია საქმე, ის რაღაც ბრძინითი ბოზიბი ხომ არავინ ჩაგვლა ამ სახლში, რა დავაზრათ ამ მშვენიერ სახლს, გავიდა თუ რა? მგაზამ სახლი ხომ სვლითი საცანი არ არის, აბა იმას გვჩვენა ვინ მოსცა, რომ დაგვარეთა.

ფილინა ძალდა აღარა გვეძნეს ისე ვართ სიბინისაგან გავიშვებული და გათანდელი, მერე იატაკზე დავედით და ვიწყებთ გაუნძღვლად, ირო დღის განმავლობაში ასე უცხეღად ვიწყებოთ.

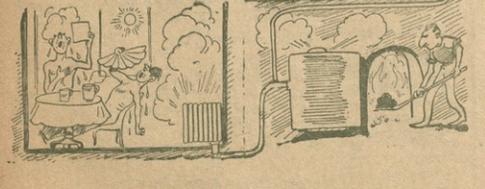
თურქი მივლ სახლში—ასისვე ბინაში ეს ამბავი იყო: იქ მცხოვრებ პოეტებს და მეღვთისებებს შეუდანი ისე ამოუწოთ, რომ პირველმა გრითი რითმაც ვერ დასწყეს და მეორეებმაც ვაწარინა დეტალად ვერ მოხატეს, მატერებს ხუშნი განსილი საღებავები წაუფიდა და ტრელები სიბინისაგან დაიკუნებნა, თითქოს დაწვარი ტარისი კედლის ფურცლებით, ხომალტებლს დღის ამოღებინათ და იმ დღეს კონკრეტებზე აღარ გამოსულან, მოქანდაკეების სვლითი ხელში უშვადმეხოთა.

მაინც რა მოხდა?—ეიშობადა გამოცხადი მეთხველი, ჩვენც მერე გავივად წამდელი ამბავი, თურქი ყოველდღე მიმდინარე სახლის კონკრეტის ანბ. ჯიბისა გადავტეხებულ მზრუნველობის შედეგი იყო. მან ცენტრალური გაბიბისი ორატლის ტეპინი შეავითინა წინაშე (ამხე მადლობის მტერი რა ცოცხის, საბარისიანმა კაცმა თავიდანვე უნდა იკარადლოს, აბა ხმათარში რომ სიბინოზე და შენაზე დაიჭრეს ზრუნვას,—იყო ეს უკვე დაგვიანებული) და საცდელი გაბიბიბა მოაწყო: ეს იყო და ეს.

ეს შენებვე ჩემთვის პირდაპირ სახედში გავციოლად იქცა, ორატლი გახურებულ ასბინიან სახლიდან გამოსულს თბილისს ჰასანბანს სიტყვ შევიმღებოთ სიკრივად მიმეძინა, იღლისის მისი მერედალების შეგარენება სრულად დავარებ და თავი დაგვარაში შევბინა. ასბინიან სახლში რომ პირველად ვყოფილიყო, მეგონებოდა დანტის ვიყოფილად სამაგვიწონზე ამოვიდითო, გავციოლი სასარგებლო აღმოჩნდა, ამიერები წაფუხულ თბილისში არსად აღარ ვგვლ, ასბინიან სახლში რომელიმე ნაწილის ვესტურები (რა თქმა უნდა, პორტრეტის წინაშე გავიგებ როდის დაპირებეს კომუნდანტი ჯიბად ორატლის ტეპინი გახურებას) ორატლის აბანოში ჩემივე ორატლი გაგვიანები და თუ გვლმა გადავიანა, მით გავარეარებულ თბილისის ტეპინი უდაბნის ატეხივითი არბინიან ვიცი.

არ გვერითი, რომ მართა, ჩემთვის გზარედავ: ჩემს ცოლშვილსაც თან წავეყვან და მათაც იღლის—ავიციოს მისით გახურებულ თბილისს ბაზარით მოვაკვირებ.

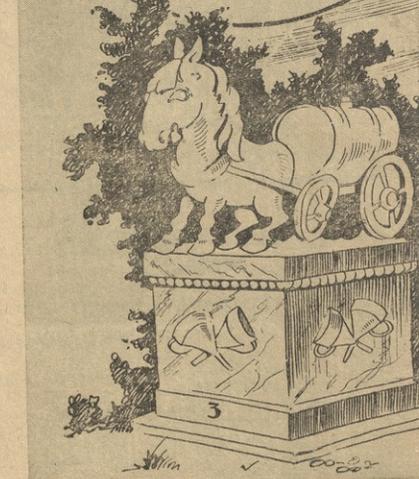
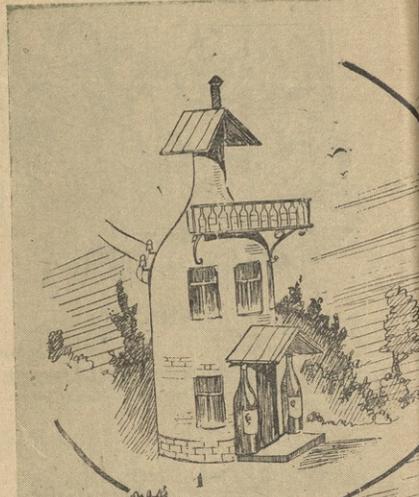
მაგრამ რადან ეს უდაბნოელი გახურება ცოლა საბარისა, ვერა კომუნდანტი ჯიბის ცოლშვილი მინა მინა იმ დღითი, რაც მე კომუნდანტის ზრუნვითი გადახდა, თუ შედელი

მათთვისაც ისევ სასამარეო იქნება, მაშინ ჩემი განზრახვის განმორიგებლას წინ რა დავუბედა, ასბინიან სახლში ათიოდე წელიც ნაწილი მუცეს და გრთა დღითი ჩემს ცოლშვილს რა-ცორ არ მივლდებ, თუ ეს კის გრითი დღე მივლ ზაღებულს ასე სიამებულად გაატარებინებო!

წიდაწიდა

წიდაწიდა

ახალი ბიკემა

მაინც შევითხოვი მოხარო ღვინის რაოდენიმე გამყვადელს, მენაგვიც და კომუნდანტისა—რაში დაზნაწოდ ხალტრით ჩამოვრდელი თბილისი, მათი თბილისის თანამხად ჩვენმა მოვადინა აქ... კანდელასა შეადინა აქ მოვადინებულ პროცენტები: 1, როგორი ბინა უნდა ათვის მდებარე, 2, როგორი ბინა უნდა გააკეთებულს გამყვადელს თავის თუხებისათვის, 3, როგორი ძეგლი უნდა დაიდგას მენაგვიც ეზოში და 4, რა კონსტრუქციის უნდა იყოს კომუნდანტის სტრუქტურული ბინა.

რეპლიკა მოსახლესი

ას სიტყვების ამოხატვისას—მათი თქმის ბარბა: კარგაში დავუფიქრობე—მაგია შევადინე, მდებარე ბინის ქარს რომ სიხუბ-ტუცის, ციფრულად აწით—ცნავედღე ჩვენი უბნის სახლს კომუნდანტია! შარმაწინ რომ ჩვენს შენობა—ქარა ვერა ახლავა, წვიმა თაქვე დავცემსა, გავცოფნა თუხლავა—აქი ვცეო, იქით ვცეო, დაგვარადღით ჩარხავა—განცხადება გავცრეოდეთ,—გხოვთი ჩავთვალთ: ხალხსა! მგვტანრი და შევადრეთ:—კომუნდანტი, შინაწინ რომა შენ ვაქვს ჩვენთან საქმე—მანან თავისათა, როცა ჩვენ ვთხოვი—სახლს მიხედ—მანან კულჩარისა, შევცეოდვი სახურავი, ჩვენც არ დავცეოთანი!

— რა, რა?—დავცეოთ,—აუ დროა იცოდეთ, კომუნდანტს კი შე მოხიბთ—სახლშენის ციფრულ მითადეო, რატომ არ დავრეობოთ თითქოს ციფრულ იროვითი უხვადღე ხეცითი, გრძელად არა რაბივის გამოხმოდეთ?

ჩვენ მივუხვდით სახლშენადღეს, ხაქმის და სასუკარს—დაწვდით განცხადება თურქი ბიბიო არ უფარს, რომ წაუტეხას დრო სიტყვებს—თუ წითი მივლთა, ვეცოდეთ—საე ხეცით! ის ხომ სახლშენადღეს დღესში რომ ვაქვს ჩვენდა,—აი უფრო ვიბოთ, უფრო-მგვტანრი კარს ჩამოვლავს აველობით პარაშოტით, ავიანი ჩამოხტენა, უნდ წაღვდეს შევადეო, ცხი ხეცვანც ამითარდა და შეუ ხალხს შევადეო,—რომ აღაუფხ კარი არ აქვს, ჩამტეგეთა ციფრითი, რომ ზეგნებზე დავტეხოდღა სარეწილი მოვით, ერთი სიტყვით, ჩვენც სახლ უკვე იწავლიდა, თუ რეპლიკა არ მოუწერიო—თუ მეწეო შევადეო!

— იმა,—ეცოთრა სახლშენადღესა,—განცხადებოქ იქ იცვა, სხანს, რომ თვეწ სახლს, შრეწეოდღე ვაწარინო მოვით, ერთი სიტყვით, ჩვენც სახლ უკვე იწავლიდა, თუ რეპლიკა არ მოუწერიო—თუ მეწეო შევადეო!

— შეგანდელი?—ავციოდიწი, შეგანდელი და ერახელი? მაგრამ ამით ხალხს კი არა,—ჩვენს სახლშენადღეს ცხელა: რეპლიკების წამოწმ თანახს, როცა ჰქრო თუ უნდა, ის წვერთავდა სახლშენადღეს მას თავივეთი მიუვდა.

ანატონ, ანატონ, ჰემა—როდითი თავი ჰემა, შევას და სახლი ისევ სარეწილი დავცერა!

— მერი, მერი—შეგცეობა კომუნდანტი ამხე,—კიდევ რა ქნა, სანამ იმას წააწვდებოდა მტეხე?—რა ქნა, ჩვენი კოფხი და აწეწე თუხლა: ერთი მტეხურს იც თასად, ატურეობა! თბილი—

და გავცეოდღე ორდებზე კი—იმ მხარეველმა უფულამ, მივლ წინაშე აურუტელს მტეხური უფულამ, ასე შეუწეა,—არც ვაწეო და ასე უფარა ვარი, სანამ თვითონ არ მოიხრად კაცი მიმადურაო!

— კიდევ კიდევ კიდევ რა ქნა?—გვიპოვის კომუნდანტია, და, კოფხის ღრის მისი თვლი იტეგად აწითა, რომ ვერ ტეგდებო: იმ მხარეველზე მტერს ბრალის განსაჯვალის, თუ სახლებს, ამხარეველმა მისცან უნდა იწავლიდა.

ჩვენ უცხევეთი, ისეუ იმისს, ასე ჰეგმა სარეწილს, მაგრამ სახლს შევცეობ ვინ ჩაველი ჩიოვან? თუშვი ერთხელ ჩამოვცილხის წაჩობს—განა წანტია? ვინაცვალე, ჩვენი უბნის სახლს კომუნდანტია.

დასადანი

ასხანაშო "ნიანშო"

ატორი ბოზის გამოვლენასთან დაკავშირებით გაზეთ "კომუნისტის" 7 სექტემბრის მიხარის მითარგებელი იყო ცნობები "მოდატორი ვენერის" შესახებ, ავტორი და ლ. სქეის "ატორი ვენერის" კოლმელონი მათთვის განაწივრებელი წყაროა, კანკარობი მათი დიუბიბის აველითი ჩვენს დიუბილოდორთა ატორი ვენერის, ეს ცნებები შესაძლებელი იქნება გამოვლენითი თვითმუხადგობის და ატორიანკანების მოპოვების საშუალებით. იანტება იმის შესაძლებლობა, რომ კაცობრიობას სრულდებით აღარ დასკრეფს მისი სიბიბი მოსავლის დასაწყოებლად, კლამატური პროცედურები სრულდებოდა დაკავრევენ, მოსავლის მოვანმა შესაძლებელი იქნება ნიადაგზეა წყალში კი" და სხვ.

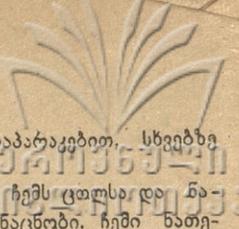
თითოთი პატრივედელ და ლ—ს განგებობარტის ატორი ვენერისის შეუძლია თუ არა, მავალიდა, ვაცეო, მარის ტანსაც, მოვცეოს წესისაფრის მიუხედავად წყალი დღესდღის განაწივლობაში გაწურვედღელ და ოტორის შესებდებოდა ციფრითი მანვე მივლდ დღით.

ასამანვე გაცეობითი, რომ ავერსტის ბოლო რიკტეპინი ვაცეო დაიწვა ორი სახლი სწორად იმის გამო, რომ ეს ატორი ვენერია ვერეფობითი არ არის სათავსადელ გამოვლენებულ ამ უბანში და სახანრო რაზმს ხელეცხებით მოუდა ბრძოლად მივიწილე სტრუქტურას (ქვე) სრულად რამოდენიმე და საბოლოო დიდი ვიროლი იყო.

თუ პატრივედელ და ლ ამ საკითხებზე მოვეცემება ასევე, ჩვენ კიდევ შევარტებით მას რამოდენიმე ამვეარი პრობლემით, ატორი ვენერისისთან დაკავრებებით.

აფრასიონ კონწერიშვილი

ცოლის მძებნა თაღლითის ოინაბი *

—რაც მართალია მართალია და,—ხველებით ჩაურ-
თო პოლიციის მაძიებელმა აგენტმა გოლუბმა.—ჩვენ,
პოლიციელებს, არ გვიყვარს არაჩვეულებრივი შემთხ-
ვევები და ახალი ადამიანები—დანაშაულის სამყარო-
ში.

გაცილებით სასიამოვნოა საქმე გქონდეს ძველ, გა-
მოცდილ კანონის დამრღვევთან. ასეთ შემთხვევებში,
ჩვენ ჯერ ერთი, მაშინვე ვიცით ვისი ხელი ურევია ამ
საქმეში, რადგანაც ყოველი მათგანი თავის სპეცია-
ლობაში მუშაობს, მეორე, ჩვენ ვიცით თუ სად ვეძიოთ
იგი და მესამე, იგი ჩვენ არ გვაწვალებს გამოტყუებზე,
რადგანაც იცის, რომ ამით არაფერი გამოვა და ბო-
ლოს მაინც გამოტყუებენ.

დაიხ, ბატონებო, მუშაობა ასეთ დახელოვებულ
ბოროტმოქმედზე, აგენტისათვის დიდი სიამოვნებაა.
უნდა გითხრათ, რომ პროფესიული დამნაშავენი
ციხეშიაც განსაკუთრებული ნდობითა და კეთილ გან-
წყობილებით სარგებლობენ.

ახალდამწყები ბოროტმოქმედნი და შემთხვევით
დაპატიმრებულები არიან მთავარი მოზუზუნეები და
სკანდალისტები. მათ ყველაფერი სხვაგვარად ეჩვენე-
ბათ, ძველ კანონის დამრღვევმა კი იცის, რომ ციხე
პროფესიული რისკია და მოხვედბა თუ არა იქ, არც
თავთ იფუჭებს ნერვებს და არც სხვას აწუხებს.

მაგრამ ეს სხვათაშორის.

ხუთი წლის წინად ერთბაშად დაიწყო საჩივრები
სხვადასხვა ადგილებიდან, რომელიც უცნობ ცოლის
მძებნელ თაღლითზე. ესენი ის ყმაწვილები ბრძანდ-
ებიან, რომლებიც გულუბრყვილო ქალებს ცოლად
შერთვას პირდებიან და ფულს სტყუებენ. აღწერი-
ლობის მიხედვით, ეს თაღლითი ხანშიშესული უნდა
ყოფილიყო, ჩასუბებული მელიოტი, ხუთი ოქროს კბი-
ლით.

ის თავს აცნობდა მიუღწერად, პროხაქად, შიმე-
კად, შობეკად, შინდერკად, ვილეკად, გრომადკად,
ბერგერად, ვოიჩეკად, სტორჩესად და ათას სხვა ვინმედ.
აღწერილობა არცერთ ჩვენთვის ნაცნობ ცოლის მძებ-
ნელ თაღლითს არ უდგებოდა. ეტყობოდა ეს ვიღაც
ახალი უნდა ყოფილიყო. ჩვენმა უფროსმა მე გამოი-
ძახა და მეუბნებდა:

—გოლუბ, სადგურებზე და მატარებლებზე თქვენ
მუშაობთ, მოათვალიერეთ, იქნებ სადმე წააწყდეთ
სუბიექტს ხუთი ოქროს კბილით.

კეთილი და პატიოსანი. დავიწყე მგზავრების პირში
ცქერა. ორი კვირის განმავლობაში სამი ოქროს კბი-
ლებიანი აღმოვაჩინე და მოწიბებები გავუსინჯე.

ეშმაკმა დალაზეროს, ერთი მთვანი სკოლების ინს-
პექტორი აღმოჩნდა, ხოლო მეორე პარლამენტის წევ-
რი. რომ იცოდეთ, როგორ შემახურეს ჯერ თვითონ
და მერე ჩემმა უფროსებმა პოლიციაში. მაშინ კი გა-
ბრაზდი და გადავწყვიტე ის ტიპი მიმეკვლია. მართა-
ლია, მისი თაღლითობა ჩემს სპეციალობაში არ შე-
დიოდა, მაგრამ მინდოდა იმ უსიამოვნების სამაგიერო
გადამეხადა, რომელიც მის გამო შემხვდა.

ჯერ ის გატურებული ქვრივ-ობლები მოვიხაზულე,
რომლებსაც ოქროს კბილიანმა ფულეები დასცანცლა.

თქვენ ვერ წარმოიდგენთ როგორი წუწუნი და ჩი-
ვილი იცოდა ყველა ამ მრავალტანჯულმა ქვრივებმა
და ობლებმა.

ყველანი ერთნაირად აჩვენებდნენ, რომ მატყუარა
იყო ინტელიგენტური, წარმოსადგეი შეხედულების
ვაჰბატონი ოქროს კბილებით, რომელიც ლამაზად და
შთაბრუნებულად ლაპარაკობდა ოჯახური ცხოვრების
სიტუაობაზე. უსმენდნენ ეს ქალები სიამოვნებით და
მისი ხელის თითების ანაბეჭდებს კი არ იტოვებდნენ...
რამდენად ადვილად დამჯერდნენ არიან ქალები!

მეთერთმეტე მსხვერპლმა ტირილით მიამბო, რომ
ეს თაღლითი მასთან სამჯერ ყოფილა. იგი ყოველ-
თვის მატარებლით მოდიოდა დილის თერთმეტის ნა-
ხევარზე და როცა უკანასკნელად მიდიოდა მისი და-
ნაზოგებით სავსე ჯიბით, სახლის ნომერს შეხედა და
გაოცებით სთქვა:

—უპურე, მადამზელ მარია, თვით ბედისწერა გვი-
ჩვენებს, რომ ჩვენ უნდა შევუღლდეთ; თქვენი სახლის
ნომერია 618, მე თქვენთან მუდამ 6.18 მატარებლით
მოვიდვიარ. ნიშნული არ არის განა?

ეს რომ გავიგონე, ვუთხარი: „ღმერთმანი ნიშნუ-
ლია, ქალიშვილი!“ იმ წამსვე ჯიბიდან მატარებლებს

განრიგება ამოვიღე. მისი შემწეობით ადვილად გავიგე,
თუ რომელი მატარებლით შეიძლება გამოხვიდე 6 საა-
თსა და 18 წუთზე, რომ კამინიციში 10 საათსა და 35
წუთზე იყო. ყველაფერი კარგად ავწონ-დაწვინე და
დავრწმუნდი, რომ ეს სადგური ვისტრიცა-ნოვოვესი
იყო.

პოლიციის რეინგზის აგენტი, მოგესვენებთ. ასეთ
რამეებში კარგად უნდა ერკვეოდეს. პირველ გამო-
სასვლელ დღესვე გავმგზავრე ვისტრიცისკენ და სად-
გურზე გამოვიკითხე მგზავრობა თუ არა ხშირად
მატარებლით მსუქან-მსუქანი, ოქროსკბილებიანი კაცი.
„მგზავრობს.— მითხრა სადგურის უფროსმა.—ეს კო-
მივოიაჟერი ლაციონა განლაგო, ეგერ ქვემო უბნის ქუჩა-
ზე რომ ცხოვრობს. ის სწორედ გუშინ საღამოს და-
ბრუნდა საიდანდაც.“

გავმართე ამ ლაციონასკენ. ჩრდილში პატარა ტანის
დასახლის შეხვდი. ვეკითხები: „ბატონი ლაციონა აქ
ცხოვრობს?“—„ეს ჩემი ქმარი განლაგო, ეს წუთია ისა-
დილა და ძინავს.“—არა უშვავსო,—წავილაპარაქე
და პირდაპირ ოთახისკენ წავიღე.

სავარძელზე პიჯაკგანდილი კაცი იწვა და მე რომ
დამინახა, წამოიძახა: „ღმერთო ჩემო, ეს ბატონი გო-
ლუბია! დედიკო, მოსწი სავარძელი“.

აქ მთელმა სიბრაზემ უცებ გამიარა—ეს იყო ჩემი
ძველი ნაცნობი, თაღლითი პლიხტა, ლატარიის ბი-
ლეთების სპეციალისტი. იგი ბარე ათჯერაც იჯდა!
—გამარჯობა ვაცლაქ!—მივესალმე.—ლატარიას უკვე
ც ავი გაანებე?

—არა,—მიპასუხებს პლიხტა და სავარძელზე ჯდება,
—მაგვარი საქმე მუდმივ ფეხზე ტრიალს მოითხოვს,
მე კი უკვე ბავშვი აღარა ვარ. ბატონო გოლუბ! ორ-
მოცდათორმეტი წლისა ვარ, ბატონო გოლუბ! ფეხები
მინდა დაგასვენო. დაუსრულებლად კარდაკარ სიარული
უკვე აღარ მემეფრის.

—ამიტომ მოჰკიდე ხელი ცოლის შერთვის თაღლი-
თობას, ძველი გაიძვერა?
პლიხტამ ამოიოხრა.

—ბატონო გოლუბ, კაცმა ხომ რითიმე უნდა იცხო-
ვროს? უკანასკნელად რომ ციხეში ვიჯექი, კბილები
გამიფუჭდა. ეს ალბათ იქაური საჭმელისაგან. იძულებ-
ული გავხდი ოქროს კბილები ჩამესვა. თქვენ ვერც
კი წარმოიდგენთ როგორი ნდობა აქვს ოქროს კბი-
ლებიანი კაცს. ანას გარდა საჭმელსაც კარგად გირგებ
და მოვსუქდი. ასეთი მონაცემებით ნებისთ თუ უნე-
ბლით ცოლის მაძიებლობას დავადექი.

პლიხტას სულ ექვსი თვე მიუსაჯეს, რადგანაც სა-
სამართლოში ყველა ქალებმა განაცხადეს, რომ ფული
პლიხტას თავიანთი ნებით მისცეს და მოითხოვეს პა-
ტიება.

ხუთი წლის შემდეგ ხელახლა გავიგონე ცოლის
მძებნელის თაღლითობაზე. ეს რა თქმა უნდა პლი-
ხტაა, გავიფიქრე მე, მაგრამ არ დავიწყე საქმის რკვევა.

ერთხელ პარდუბიცის ვაზალში წასვლა მომიხდა.
იქ მაშინ სწორედ ერთი „მებარგე“ მოღვაწეობდა. გე-
ოლოგიებმა „მებარგე“ ის ქურდია, ჩემოდნებს რომ
იპარავს ბაქანზე, პარდუბიცოდან ცოტა მოშორებით
ავარაკზე ჩემი ოჯახი ცხოვრობდა. მე მათთვის ჩემო-
დნით ძეხვი წავიღე. გზად ჩვეულებისამებრ მთელი
მატარებელი თავიდან ბოლომდე გავიარე, ვხედავ, ერთ
კუთხეში ზის პლიხტა და უკვე ხანშიშესულ ქალს თავს
აწონებს ხეობის დაცემულობაზე ლაპარაკით.

—ან,—ვეუბნები,—ისევე ცოლად შერთვას პირდები?
—პლიხტა გაწითლდა, სასწრაფოდ აუხსნა თანამ-
გზავრს, რომ ჩემთან სავაჭრო საქმეებზე მოლაპარაკება
სურდა, კორიდორში გამოვიდა და საყვედურით მით-
ხრა:

—ბატონო გოლუბ, რათ მარცხვინთ ამ გარემე ხალხ-
თან? საკმაო ერთი თვალი ჩამიკრაო და მე მაშინვე
უკან გაოჯგვებით. რა საქმის გამო გინდათ თან წა-
მიყვანოთ?

—ჩვენ კიდევ მოგვივიდა საჩივარი ორ საქორწინო
თაღლითობაზე, მაგრამ მე ახლა სხვა საქმით ვარ და-
კავებული, ისე რომ მე შენ თავს ჟანდარმებს ჩავაბა-
რებ პარდუბიცაში.

—ანას ნუ იხამთ, ბატონო გოლუბ, მე თქვენ შეგე-
ჩვიეთ და თქვენც მე კარგად მიცნობთ. მე მიჩვენე
თქვენთან ერთად წამოვიდე. ძალიან გთხოვთ, ბატო-
ნო გოლუბ, ძველი ნაცნობობის ხათრი იქონიეთ.

—არაფრით არ შემიძლია,—ვეუბნები პლიხტას,—მე
ჯერ ჩემიანებთან უნდა შევიღე, ეს აქედან ერთი საა-
თის სამგზავროა და შენ სად უნდა წაგყვანო ამ
დროისათვის?

—თქვენთან წამოვალ, ბატონო გოლუბ, მე ვიცი,
რომ თან თქვენ მოგწინდებათ ჩემთან,—ესა სთქვა
და არც გამომყვა.

როცა ქალაქს გავცდი, თავაზიანად მითხრა:
—მომეცით თქვენი ჩემოდანი, ბატონო გოლუბ, მე
წამოვიღებ. გასოვდეთ რომ მე ხნიერი კაცი ვარ და

როცა ხალხში „შენობით“ შელაპარაკებთ, სხვებზე
ცუდი შთაბეჭდილება რჩება...
ამგვარად, იგი წარუვლდგინე მე ჩემს ცოლსა და ნა-
თესავეს, როგორც ჩემი ძველი ნაცნობი. ჩემი ნათე-
სავი ქალი ოცდახუთი წლისაა და საკმაოდაც ლამა-
ზია. პლიხტა მასთან განსაკუთრებით მიმიხედვლად
და თავდაჭერილად იქცეოდა, ბავშვებს თითო კანფეტი
მისცა და ყველანი ერთად სასიეროდ წაიყვანა. მე
ცოლთან დავრჩი ოჯახურ საქმეებზე სალაპარაკოდ.

ერთი საათის შემდეგ, როცა ისინი ბრუნდებოდნენ,
ბავშვები ხელჩაკიდებულნი მოჰყვებოდნენ პლიხტას,
ხოლო ჩემი ნათესავი ქალი ვარდივით წითლდებოდა.
გამომვიდობებისას იგი დიდხანს მაგრად უჭერდა
ხელს პლიხტას.

—შენ ვი, პლიხტა!—გუთხარი, როცა სახლიდან
გამოვედი.—ეს ჩემი ნათესავი ქალის გასულელება
რადამ მოგაფიქრა?

—ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესია,—თითქმის დანა-
ნებით მიპასუხა პლიხტამ.—ბატონო გოლუბ, მე აქ
თითქმის არაფერ უშუაში ვარ. მთელი უბედურება ოქ-
როს კბილებშია. მე მათგან მხოლოდ უსიამოვნება
მხვდება. მე ქალებს არასოდეს სიყვარულზე არ ველა-
პარაკებ, ჩემს ასაკს ეს უკვე აღარ შეგფერის. მაგრამ
ისინი სწორედ ამის გამო მეტანებიან. მე ზოგჯერ
მგონია, რომ მათ ჩემს მიზართ ნამდვილი გრძნობა
არც კი აქვთ და მხოლოდ მატერიალური დაინტერე-
სება ამოძრავებთ, რადგანაც მე კარგი შეძლებული
კაცის შესახედაობა მაქვს.

როცა ისევ პარდუბიცის სადგურზე მოვედი, პლიხ-
ტას მივებრუნდი:

—ბა პლიხტა, ეხლა კი შენი თავი უთუოდ ჟანდარ-
მებს უნდა გადავცე. მე აქ სხვა საქმე მაქვს საკვლევი,
ერთი ქურდობის თაობაზე.

—ბატონო გოლუბ, დამტოვეთ სადგურის რესტო-
რანში. ჩაის შეგუკვეთავ და გახეტს წავიკითხავ. აი
თქვენ მთელი ჩემი ფული, თოთხმეტ ათასზე ცოტა
მეტრე ხომ უთუოდ არ გავიქცევი, და თან ბილ-
თის ფულსაც არ ვიტოვებ.

დავტოვე იგი რესტორანში და ჩემ საქმეზე წავიდე
ერთი საათის შემდეგ ფანჯარაში შევიხედე. პლიხტა
თავისივე ადგილზე ზის, ოქროს პენსზე გაუყვებია და
გახეტს კითხულობს. ნახევარი საათის შემდეგ საქმეს
მოგვრჩი და პლიხტასთან შევედი. ვხედავ, იგი უკვე
მეზობელ მაგიდასთან ზის შესანიშნავად გამოწყობილ
მანდილოსანთან და უდარდელად უხდის კელნერს კო-
ფეს ფულს. მე რომ დამინახა, მანდილოსანს გამოეთხო-
ვა და ჩემსკენ წამოვიდა.

—ბატონო გოლუბ, ნუ თუ არ შეგიძლიანთ წაში-
ყვანოთ ერთი კვირის შემდეგ, სწორედ რომ კარგი
სამუშაო გამომიჩნდა.

—ძალიან მდიდარი ქალია?—ვეკითხები მე.

პლიხტამ ხელი ჩაიჭინა.
—ბატონო გოლუბ,—ჩამჩურჩულა მან,—იგი ფაბრი-
კის პატრონია. მას უნდა გამოცდილი კაცი, რომელიც
მას რჩევით დაგხმარებოდა. სწორედ ახლა იგი ახალი
წარმოების შექმნას უფიქრობს.

—აჰ,—გუთხარი მე.—წამოდი, შენ თავს მე წარ-
ვუდგენ.—მიგუთხარი იგი ამ მანდილოსანს.

—გამარჯობა,—ვეუბნები,—ლოიზიკა! ისევ ხანში-
შესულ მამაკაცებზე ნადირობ?

ქერა მანდილოსანი აიღეწა:
—ღმერთო ჩემო, მე არ ვიცი, ბატონო გოლუბ,
რომ ეს თქვენი ნაცნობი იყო.

—ჰო და მოუტყუე აქედან. იუსტიციის მრჩეველი
თქვენი დაინტერესებულია. ის შენს საქმიანობას
თაღლითობას უწოდებს.

პლიხტა ჯავრისაგან მკვდარს დაემსგავსა.

—ბატონო გოლუბ, არასდროს არ ვიფიქრებდი, რომ
ეს ქალი მატყუარა იქნებოდა.

—მატყუარა და ცუდი ყოფაქცევისაც. წარმოიდგინე,
იგი ხანშიშესულ მამაკაცებს ცოლად გაყოლას ჰპირ-
დება და ფულსაც ცანცავს.
პლიხტა გაფითრდა.

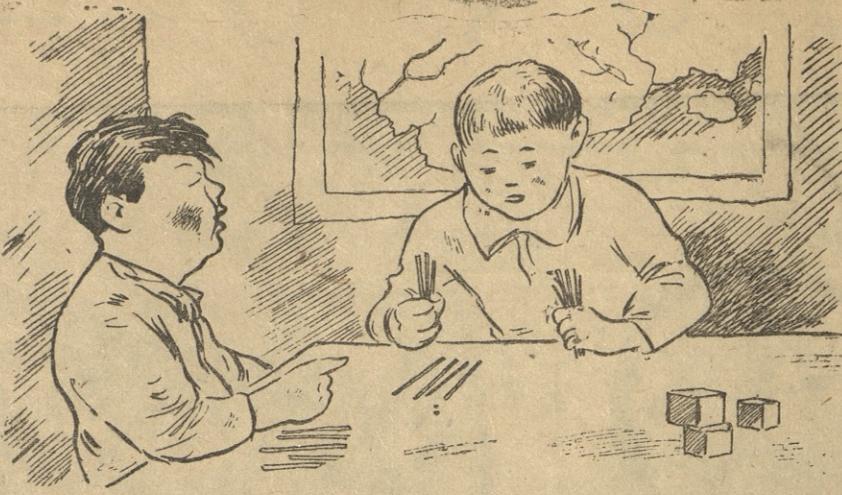
—რა გაიძვერობა!—წამოიძახა მან.—განა აშის შემ-
დეგ ქალებს რამე დაეჯერებათ! ბატონო გოლუბ, ეს
ყოველგვარ სახლგარს სცილდება.

—კარგი, აქ მომიცადე, პრადის ბილეთს გიყიდი.
რომელი კლასი გინდა—პირველი, თუ მეორე?

—ბატონო გოლუბ,—გაასავსავა ხელი პლიხტამ,—
ფულს ტყუილად რატომ ჰკარგავთ, მე, როგორც პა-
ტიმარს, უფლება მაქვს უფასოდ მგზავრობის. ადექით
და სახელმწიფო ხარჯზე წამოყვანეთ. მე ღარიბი ვარ
და თვითველი კაპიკს ვფურთხილდები.

მთელ გზაზე პლიხტა ქერა მანდილოსანს აგინებდა.
მე ასეთი ღრმა და კეთილშობილი აღშფოთება ჩემს
სიცოცხლეში არ მენახა.

* ვებეჭადეთ უმნიშვნელო შემოკლებით ანტიფაშისტ
ჩემ მწერლის კარელ ჩაპეკის მოთხრობას წიგნიდან:
„მოთხრობები ორივე ჯიბიდან“.

— აქ, ჩემო ძმაო, ხალტურა არ გავა, ანგარიშის დროს ერთი ცალიც რომ აქაფო და ნაკლები გამოვიდეს, მასწავლებელი შეგიტყობს და ორიანს დაგიწერს.

1. ხარბი ხარბინსაც დაჭარბავს და ტოკოსაც შედ მიყოლებს.
2. ტანკი ომში იყო და ტროლეიბუსი გამოფაშეული დადიოდა.
3. გამოუცდელმა მოძმარებელმა ერთი ჭიქა ბორჯომის რიკში ოთხი ჭიქა ოფლი დაღვარა.
4. ვირს ჰიტნა სპულდა და „თბილხილობოსტანიც“ არ აძალებდა.
5. ჰანროსის გადაყიდველი ტრამვაიდანაც კი ჩამოსტა და მაინც არ დააჯარიმეს.
6. სოკიერთ ქმარს აგარაკზე უფრო დასცხებო.

უცხოური იუმორი

ეს იყო ანას წინაღ

(თავსხედარში. სინათლე ქრება ნანევარი საათით მერე ისევ ინთება)
გოგონა—ჯო, ეს დიდი უჭკუობა იყო სინელეში ასე კოცნა. ხომ შეიძლება სინათლე ყოველ წუთს ანთებულიყო.
მამი—მე არც მიფიქრია შენი კოცნა. (გაბრაზებული ათვლიერებს იქ მყოფებს) ერთი ვიცოდე ვინ იყო ის თავხედი, მე მას ვასწავლიდი, როგორ უნდა სინელეში სხვისი გოგოს კოცნა.
გოგონა—არა, ჩემო კარგო, შენ მას ვერაფერსაც ვერ ასწავლიდი.

შეცდომა

ახლაგაზრდა ლედი დილაადრიან ტელეფონის ხმამ გამოადვიდა.
ხმა—ალლო, როგორა ხარ?
ლედი—გმადლობთ, ძალიან კარგად.
ხმა—აჰა, რა თქმა უნდა, ნომერი შეცდომით ამიწყვია.

ორმხრივი ალიარება

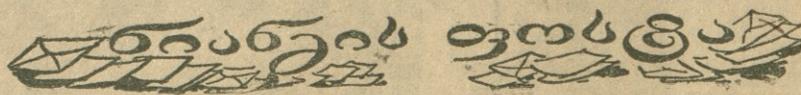
ახლადშეუღლებულნი, ქორწილის შემდეგ:
ქალი—უნდა გამოგიტყდე ძვირფასო, რომ საქმლის გაკეთება არ ვიცი.
ვაჟი—ნუ სწუხარ გენაცვალე, მე ფულის გაკეთება არ ვიცი და შენც გასაკეთებელი არაფერი გექნება.

თვალის ექიმთან

— თქვენი თვალის გამომეტყველება ისეთია, რომ თქვენ უნდა გქონდეთ ანემია, ფილტვების ანთება და შესაძლოა ნერვიული დავადებაც.
 — მეორე თვალში ჩამხედეთ ექიმო, ეგ თვალის შუშისაა.

ახალი გამოცანები

1. რას-რასა და თროკიანა ღროკი ჰქონდა ექვთიმესო, ბილეთით რომ ექვსს ჩასვამდა, ხალტურაზე—ექვსს იმდენსო. (ავტორტრანსის შოფერი)
2. ძვილი რამე ჰქავს დედანსო, უმხერს და ვერა ხედავსო. (ბასარკოძი და სპეკულანტი) შეკრიბა **ზიამ**

ჩხოროწყუ

ორ მემოგარს: ჩხოროწყუს ქუჩების აღწერილობას თქვენს კორესპონდენციაში უთუოდ პოეტური ადგილი უჭირავს. ყოველ შემთხვევისათვის საკუთარი ხელით ქუჩების მდებარეობის ჩანახატიც თანვე დაგიერთავთ. ალბად წინდათ ჩამოგვიტყუოთ და მაგ ტალახში გვატაროთ. რას გვერჩით?

„...კარგი თვალი თუ არ გაქვს, ტალახს ვერ გადურჩებიო“ — დასძენთ.

როგორც სჩანს, მეტისმეტად კარგი თვალი ჰქონია ჩხოროწყუს კომგანის გამგეს, რომ ამდენხანს უგნებლად გადარჩენილა, მაგრამ კომგანში გაანა მხოლოდ ცალთვალა მუშაყები სხედან, რომ მაგდენ ორმოვებსა და ტალახის მორეგებს ვერ ხედავენ?

ფოთი

მის ხაფელს: სიმპატიური მიზანი დაგისახავთ, თუ გულწრფელად გაქვთ განზრახული, რომ

„...ხალტურების მოყვარულებს მსურს ბოლომდე გავხლიო“.

ცხადია, თქვენ ნამდვილად მათ დვენას გულისხმობთ და არა გაზრდას, — („გავხლიო“!), რადგან ხალტურის მოყვარულთა რიცხვი თავასთავად გაზრდილა ფოთის კავშირგაბმულობის სისტემაშიც კი, სადაც

„...გაზეთების გამყიდველებს არ აწუხებს დარდიო...“

მანეთია — კიოსკებში
 იციო ცალი ჯაჭიო“.

ახირებული გულისწყრომია: რატომ უნდა აწუხებდეს მათ დარდი, როცა აბაზიანს—მანეთად ჰყიდიან? თუ სამართლიანობაზე მიდგება საქმე, ამის გამო ფოთის კავშირგაბმულობის უფროსს უნდა აწუხებდნენ, მაგრამ ჩვენ ცნობა გვაქვს, რომ ამ სიმპატიურ დაწესებულების მესვეურები უდარდელად უყურებენ თქვენს მიერ აღწერილ დანაშაულობას.

სამტრეღია

დონ-კიხოტს: საკვირველი ამბების მოწმე ჰყოფილხართ: სამტრედიის ბაზრის მწონავი ილია, თურმე

„აკლებს გლეხებს წონაში, თავის თავს კი არგია.“

ამ სტრიქონებიდან ისე გამოდის, თითქოს ეგ თქვენი ჩასუქებული ილია სწონის გლეხებს და მათ წონაში აკლებს. ამას როგორმე შეურიგდებიან სამტრედიელი გლეხები, რადგან თავისი ნამდვილი წონის გაგება მათ სხვაგანაც შეუძლიანთ, მაგრამ ჩვენ გვგონია, რომ საქმე უფრო სხვაანირად უნდა იყოს: ალბად ეგ ილია გლეხებს კი არა, გლეხების მიერ შემოტანილ პროდუქტებს აკლებს წონაში. თუ ეს ასეა, მაშინ როგორ დაგიჯეროთ, რომ

„ეს ამბები, ძმებოჯან, სულ ბაზრკომის ბრალია?...“

რა გინდათ მაგით სთქვათ? აქაო და ეგ თქვენი ილია ბაზარკომის წევრებთან ქეიფობსო, — მათ უნდა იცოდნენ მწონავის ბოროტმოქმედებანი? საიდან, როგორ? მათაც ხომ არ აკლებს იგი წონაში, რომ დაინტერესდნენ და კბილი გამოუჩხრიკონ?

წნორის-წყალი

ნამიძის: გეტყობთ ხამად უნდა იყოთ წნორის-წყალზე, რადგან იჩქარით ლექსად ჩამოყალიბოთ თქვენი პირველი შთაბეჭდილება:

„ამ წორის, წყალის სადგურზე, უწესრიგობა ხდებაო. — მგზავრების ერთი ნაწილი, ზარის დაკვრამდე ხდებაო, რისთვისაც გამცილებლებსა გამოსარჩენი რჩებაო. რა აზრისა ხარ ნიანგო?“

განა მართო ახლა ხდება თუ? წნორის-წყლის სადგურზე ასეთი ამბები ჩვენ ბევრჯერ გვსმენია და მაგ სადგურის ხელმძღვანელებისათვის სამდურავიც გვითქვამს, მაგრამ მაინც არ შეწყვეტილა გაგონებში იმ მგზავრების უკანა კარებიდან შეშვება, ვისგანაც „გამცილებლებს გამოსარჩენი რჩებათ“.

თქვენ მაინც გარკვევით არ ამბობთ—მგზავრების უკანა კარებიდან შეშვების წინააღმდეგი ხართ, თუ „გამოსარჩენის“ მიცემისა. მაგრამ რაკი ჩვენი აზრი გაინტერესებთ—ნიანგს ორივე ეს მოვლენა სისაძაგლედ მიჩნია და მალე ჩამოვა ჩანგლით წნორში.

ბუგდილი

ბ. ალ-გას: ანდაზაა: „ქუდი დადე და სამართალი ჰქენიო“. უსამართლოდ ემდურით ბუგდილის სატელეფონო სადგურს—საქირო წარმოება-დაწესებულებებთან ხშირად ვერ გვაკავშირებსო.

თვითონ ბრძანეთ—სადგური როგორ დგაკავშირებთ, თუ სიმართლეა ის, რომ ტელეფონისტი ქალები ხაჭომია და აფხაზავა ზარმაცობენ და საქირო ამონენტთან არ გაერთიანდებიან?
 რა ქნან საწყლებმა? მათაც უყვართ გავლა-გამოვლა, მუსიადი და გართობა, თქვენ კი ალბათ ასეთ დროს აწუხებთ.

მტაცებლობის ბრძანებებზე აწერდა ხელს, მანამდისა!
დღეს კი სამგზის თავმინაყულს—ჭირისოფლი მიტომ სდისა,
მაჯა მიტომ უცახცახებს, მიტომ კენესის, მიტომ სტირსა,
რომ ამ აქტზე ხელმოწერა—მისთვის ნიშნავს ხარაკირსა.

საკრედიტო კოლეგია: ი. გრიგუშვილი, კ. კალაძე, შჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ნელმოწ.დასაბ. 1945 წ. 26/IX ლ. პ. ბერიას საბ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 56. შუკ. № 1166. ტირ. 7500. შუ № 01759